

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň Mgr. Sylvy Šiškeové a Mgr. Lenky Oulíkové v právní věci žalobkyně: **Československá obchodní banka, a. s.**, se sídlem Radlická 333/150, Praha 5, zastoupené JUDr. Ing. Radkem Halíčkem, advokátem se sídlem Pobřežní 648/1, Praha 8, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2020, č. j. 33887/20/5200-11433-711918, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 3. 2022, č. j. 10 Af 35/2020-39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně podala dne 16. 4. 2019 dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2009. V něm vykázala záporný rozdíl oproti své poslední známé daňové povinnosti, a to ve výši 26 832 949 Kč (poslední známá daňová povinnost činila 357 345 538 Kč, zatímco dodatečně tvrzená daňová povinnost 330 512 589 Kč). Důvodem bylo dodatečné uplatnění daňové ztráty za zdaňovací období roku 2008 ve

výši 135 872 102 Kč, vyměřené žalobkyni dodatečným platebním výměrem z 8. 4. 2019, jako odčitatelné položky od základu daně.

[2] Specializovaný finanční úřad (správce daně) následně zahájil postup k odstranění pochybností. Ten vyústil ve vydání dodatečného platebního výměru, jímž správce daně žalobkyni doměřil daň z příjmů právnických osob vyšší o částku 0 Kč. Žalobkyně však požadovala snížení daňové povinnosti. Správce daně s žalobkyní nesouhlasil, a to s odkazem na § 38p zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném pro zdaňovací období roku 2009 (tj. do 31. 12. 2010). Podle něj lze vyšší částky odčitatelných položek podle § 34 zákona o daních z příjmů – a tedy i vyměřenou daňovou ztrátu – uplatnit pouze v dodatečném daňovém přiznání na *vyšší* daňovou povinnost nebo na daňovou povinnost, která se *neodchyluje* od poslední známé daňové povinnosti. Žalobkyně ale vykazala naopak nižší daňovou povinnost.

[3] Proti dodatečnému platebnímu výměru podala žalobkyně odvolání, které žalovaný zamítl.

[4] Žalobkyně se proti rozhodnutí žalovaného bránila u Městského soudu v Praze, který žalobu zamítl. Předmětem sporu byla otázka, zda měl § 38p zákona o daních z příjmů ve znění účinném pro zdaňovací období roku 2009 (při absenci přechodných ustanovení) procesní povahu. V takovém případě by ustanovení nemohlo být použito v řízení o dodatečném daňovém přiznání podaném v roce 2019, kdy již nebylo účinné. Pokud by se však jednalo o ustanovení hmotněprávní, tato zásada by neplatila. Městský soud dospěl k závěru, že daňové orgány správně aplikovaly na posuzovanou věc § 38p odst. 1 zákona o daních z příjmů ve znění účinném do 31. 12. 2010, a v souladu se zákonem proto dospěly k závěru, že podmínky pro uplatnění daňové ztráty z minulých let v dodatečném daňovém přiznání za zdaňovací období roku 2009 nebyly splněny.

II. Argumentace účastníků řízení

[5] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.).

[6] Stěžovatelka nejprve shrnula skutkový stav a dosavadní průběh řízení. Setrvala na názoru, že § 38p zákona o daních z příjmů je ustanovením procesním. Městský soud tento argument přesvědčivě nevyvrátil. Pokud by bylo dotčené ustanovení procesního charakteru, bylo by na dodatečné daňové přiznání třeba použít právní úpravu účinnou v době jeho podání, tj. v roce 2019. Pak by bylo dodatečné daňové přiznání i dodatečné uplatnění vyšší odčitatelné položky daňové ztráty podle § 34 zákona o daních z příjmů přípustné. Stěžovatelka opětovně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 30. 11. 2006, č. j. 7 Afs 171/2005-43. V něm NSS konstatoval, že § 38p zákona o daních z příjmů je třeba aplikovat ve znění účinném pro rok podání dodatečného daňového přiznání. Obdobně v rozsudku ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Afs 41/2013-33, NSS vyloučil aplikaci § 38p zákona o daních z příjmů pro uplatnění daňové ztráty za roky 2007 a 2008 z důvodu nabytí účinnosti zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v době trvání příslušného daňového řízení. V tomto rozsudku NSS dovodil, že s ohledem na rozpor § 38p zákona

pokračování

o daních z příjmů s nově stanoveným cílem správy daní v daňovém řádu lze daňovou ztrátu uplatnit kromě dodatečného daňového přiznání také v rámci daňové kontroly. I zde tedy NSS použil § 38p zákona o daních z příjmů ve znění účinném v době uskutečnění příslušných procesních úkonů, nikoli ve znění účinném v době zdaňovacích období. Daňový řád přitom nabyl účinnosti až dne 1. 1. 2011, a nemohl tudíž retroaktivně ovlivnit hmotněprávní úpravu účinnou v letech 2007 a 2008. Z odůvodnění tedy vyplývá, že NSS k § 38p zákona o daních z příjmů přistupoval jako k ustanovení procesnímu.

[7] V rozsudku ze dne 27. 8. 2015, č. j. 1 Afs 238/2014-55, NSS řešil aplikaci § 38p zákona o daních z příjmů v případě podání dodatečného daňového přiznání. Jednalo se o specifický případ uplatnění položky snižující základ daně pro veřejně prospěšné poplatníky, kterou správce daně odmítl při daňové kontrole zohlednit. Daňový subjekt se po ukončení daňové kontroly domáhal uplatnění této položky v dodatečném daňovém přiznání, přičemž NSS tento postup jako takový neodmítl. I zde obecně připustil možnost podání dodatečného daňového přiznání navzdory úpravě § 38p zákona o daních z příjmů, a to dokonce v roce 2011, tj. v době platnosti uvedeného ustanovení.

[8] Městský soud naopak odkázal na rozsudek ze dne 11. 12. 2019, č. j. 6 Afs 147/2019-26, v němž NSS výslovně konstatoval, že posuzované ustanovení má hmotněprávní povahu. Stěžovatelka ale upozornila, že ani v tomto rozsudku se NSS nezabýval primárně otázkou povahy § 38p zákona o daních z příjmů, nýbrž řešil hlavně použitelnost tohoto ustanovení v návaznosti na přijetí daňového řádu, který změnil koncepci nahlížení na zaměření správce daně stran výběru daňové povinnosti z hlediska fiskálního na hledisko materiální správnosti. To lze dovozovat pouze implicitně, přičemž z řady jiných rozsudků NSS lze naopak implicitně dovodit procesní charakter posuzovaného ustanovení.

[9] Stěžovatelka k tomuto rozhodnutí dále uvedla, že na rozdíl od skutkových okolností ve věci řešené šestým senátem stěžovatelka z objektivních důvodů nemohla uplatnit daňovou ztrátu za rok 2008 dříve, neboť uplatňovaná ztráta nebyla stanovena a z hlediska možnosti jejího uplatnění začala existovat až po vyměření v roce 2019. Stěžovatelka zastává názor, že soudní přezkum by se neměl omezovat pouze na konstatování, zda je obecně možné aplikovat § 38p zákona o daních z příjmů ve znění účinném od 1. 1. 2015, ale měl by se zaměřit také na konkrétní skutkové okolnosti. S ohledem na zásadní skutkovou odlišnost je přesvědčena, že závěry uvedené v rozsudku č. j. 6 Afs 147/2019-26 nelze vztáhnout na nyní posuzovanou věc.

[10] Městský soud dále odkázal na rozsudky NSS ze dne 17. 3. 2020, č. j. 1 Afs 368/2018-58, a ze dne 17. 6. 2021, č. j. 9 Afs 180/2019-49. I v těchto případech byl skutkový stav odlišný. Ani jeden z rozsudků se navíc výslovně nezabývá otázkou, zda je § 38p zákona o daních z příjmů procesním nebo hmotněprávním ustanovením. NSS v nich pouze dospívá k závěru (shodně s rozsudkem č. j. 6 Afs 147/2019-26), že § 38p zákona o daních z příjmů není nezákonný nebo neaplikovatelný pouze pro rozpor se základními zásadami správy daní.

[11] Další kasáční námitka se týká neaplikovatelnosti § 38p zákona o daních z příjmů za účinnosti daňového řádu, a to kvůli rozporu s cílem správy daní, který daňový řád

definuje jako správné stanovení daně. Daňovou ztrátu za rok 2008 (resp. její část, která je předmětem sporu a která byla pravomocně doměřena až v roce 2019) nemohla stěžovatelka uplatnit zejména z důvodů probíhajících daňových řízení, která se týkala zdaňovacích období roku 2008 a 2009. Ve všech řízeních byla stěžovatelka úspěšná a žalovaný následně vydal rozhodnutí odpovídající závaznému právnímu názoru vyjádřenému v rozsudcích správních soudů. V souladu s § 141 odst. 6 daňového řádu nebylo stěžovatelce umožněno podat dodatečné daňové přiznání z důvodu zmíněných probíhajících řízení. Kdyby orgány finanční správy postupovaly již od začátku v souladu se zákonem a stěžovatelka by se nemusela domáhat svých práv soudní cestou, podala by dodatečné daňové přiznání za zdaňovací období roku 2008, jakmile zjistila nesprávné stanovení daně za rok 2008, tj. v první polovině roku 2013. Pokud by tedy orgány finanční správy postupovaly ve vztahu k roku 2008 od samého počátku v souladu se zákonem, nevznikl by problém s aplikací § 38p zákona o daních z příjmů, neboť by stěžovatelka nemusela podávat dodatečné daňové přiznání. Stěžovatelka tak bez své viny nemohla uplatnit daňovou ztrátu v řádném daňovém přiznání ani podat dodatečné daňové přiznání a uplatnit ztrátu v něm.

[12] V posuzované věci vede aplikace § 38p zákona o daních z příjmů žalovaným k jednoznačnému porušení základního cíle správy daní, a to v situaci, kdy stěžovatelka nemohla bez svého zavinění a z důvodu nesprávného postupu orgánů daňové správy postupovat jiným procesním způsobem, který by jí umožnil správné stanovení daně. Stěžovatelka upozornila, že využila veškeré procesní možnosti, které jí daňový řád nabízel. S ohledem na specifičnost případu je přesvědčena, že základní cíl správy daní brání aplikaci § 38p zákona o daních z příjmů tak, jak činí žalovaný. Závěrem kasační stížnosti dodala, že nárok na náhradu škody již uplatnila, nicméně Ministerstvo financí jí nevyhovělo. V současnosti se proto brání také žalobou v občanském soudním řízení.

[13] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu. Stěžovatelce přisvědčil v tom, že některé rozsudky kasačního soudu, zejména rozsudek č. j. 7 Afs 171/2005-43, vzbuzují dojem, že § 38p zákona o daních z příjmů má procesní povahu. Městský soud ale vysvětlil, že povaha aplikovaného ustanovení nebyla v uvedené věci předmětem sporu, NSS se jí výslovně nezabýval a z jeho rozhodnutí není zřejmé, jakými úvahami byl v tomto směru veden. Podle městského soudu to lze pravděpodobně vysvětlit tím, že podstatou téměř všech citovaných věcí byla otázka, kdy a jakým způsobem lze dodatečnou daňovou ztrátu uplatnit, tedy právě procesní aspekt dotčeného ustanovení, kvůli čemuž NSS opomněl, že ustanovení obsahuje také hmotněprávní složku. Podle žalovaného nelze proti závěrům městského soudu nic namítat již proto, že spornou otázku vyjasnil NSS v rozsudku č. j. 6 Afs 147/2019-26, na jehož závěry (konkrétně bod 14 a 16) žalovaný v podrobnostech odkázal. Žalovaný neshledává důvod se od těchto závěrů odchýlit.

[14] Dále žalovaný zdůraznil, že zákon č. 267/2014 Sb., kterým se mění zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (zákon č. 267/2014 Sb.), obsahoval přechodná ustanovení, podle jejichž čl. II odst. 1 platilo, že „*pro daňové povinnosti u daní z příjmů za zdaňovací období přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a za zdaňovací období, které započalo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti s nimi související, se použije zákon č. 586/1992 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*“ Zákon č. 267/2014 Sb. neobsahoval žádné

pokračování

zvláštní pravidlo ve vztahu k § 38p, a správce daně byl proto povinen postupovat podle znění tohoto ustanovení účinného pro zdaňovací období roku 2009. K námitce neaplikovatelnosti § 38p zákona o daních z příjmů za účinnosti daňového řádu žalovaný uvedl, že ačkoli vnímá nepříznivost stěžovatelčiny situace, souhlasí s městským soudem, že cestou k nápravě důsledků pochybení daňových orgánů nemůže být rozšíření podmínek pro uplatnění daňové ztráty z minulých let v rámci dodatečného daňového přiznání navzdory výslovnému znění zákona. Žalovaný nesdílí stěžovatelčin názor, že dosavadní judikatura NSS nedává jednoznačnou odpověď na otázku povahy § 38p zákona o daních z příjmů, ani že s ohledem na specifickou řešenou věc je aplikace tohoto ustanovení v rozporu s hlavním cílem správy daní.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná, není však důvodná.

[16] Podle § 38p odst. 1 zákona o daních z příjmů ve znění účinném do 31. 12. 2010 platilo, že *vyšší částky odčitatelných položek podle § 34 a položek snižujících základ daně podle § 20 odst. 7 a 8 může uplatnit poplatník nebo jeho právní nástupce pouze v dodatečném přiznání k dani z příjmů právnických osob na vyšší daňovou povinnost nebo na daňovou povinnost, která se neodchyluje od poslední známé daňové povinnosti, a to jen v takové výši, aby rozdíl mezi nově stanoveným základem daně sníženým o tyto položky zaokrouhleným na celé tisícikoruny dolů a základem daně sníženým o odčitatelné položky podle § 34 a položky snižující základ daně podle § 20 odst. 7 a 8 zaokrouhleným na celé tisícikoruny dolů, z něhož byla daň pravomocně vyměřena (doměřena), činil alespoň 1000 Kč, není-li stanoveno v tomto zákoně jinak. Investiční společnost vytvářející podílové fondy může za stejných podmínek uplatnit i vyšší položky snižující základ daně podle § 20 odst. 3 u jednotlivých podílových fondů.*

[17] S účinností od 1. 1. 2015 byl § 38p odst. 1 zákona o daních z příjmů novelizován zákonem č. 267/2014 Sb. Podle § 38p téhož zákona ve stávajícím znění platí, že *pro účely výpočtu penále se vychází z částky daně tak, jak by byla stanovena oproti poslední známé dani, pokud by nebyly v rámci postupu vedoucího k doměření této daně z moci úřední dodatečně uplatněny vyšší částky odčitatelných položek podle § 34.*

[18] Podle přechodných ustanovení obsažených v čl. II bodu 1 zákona č. 267/2014 Sb. platí, že *pro daňové povinnosti u daní z příjmů za zdaňovací období přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a za zdaňovací období, které započalo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti s nimi související, se použije zákon č. 586/1992 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*

[19] Stěžovatelčiny kasační námitky lze rozdělit do dvou skupin. První se týká nesprávného posouzení povahy § 38p zákona o daních z příjmů v důsledku aplikace nepřiléhavé judikatury. Druhá se vztahuje k neaplikovatelnosti téhož ustanovení za účinnosti daňového řádu.

Povaha § 38p zákona o daních z příjmů

[20] Stěžovatelka tvrdí, že § 38p zákona o daních z příjmů ve znění účinném do 31. 12. 2010 měl procesní povahu. V takovém případě by se na dodatečné daňové přiznání měla aplikovat právní úprava účinná v době jeho podání, tedy v roce 2019. Správní orgány a městský soud naopak zastávají názor, že uvedené ustanovení je hmotněprávní povahy, a na dodatečné daňové přiznání se proto použije úprava účinná pro příslušné zdaňovací období, jímž je rok 2009.

[21] Právní úprava účinná do 31. 12. 2014 obsahovala omezující pravidlo, podle něhož bylo možné vyšší částky odčitatelných položek podle § 34 a položek snižujících základ daně podle § 20 odst. 7 a 8 uplatnit pouze v dodatečném přiznání k dani z příjmů právnických osob na daňovou povinnost vyšší nebo nelišící se od poslední známé daňové povinnosti. Jinak řečeno, výsledná výše daňové povinnosti nesměla být nižší než poslední známá daňová povinnost. Změnu přinesl zákon č. 267/2014 Sb., který s účinností od 1. 1. 2015 novelizoval § 38p zákona o daních z příjmů. Právní úprava účinná v roce 2019 (resp. účinná od 1. 1. 2015 do současnosti) připouští dodatečné daňové přiznání i dodatečné uplatnění vyšší částky odčitatelné položky daňové ztráty podle § 34 zákona o daních z příjmů bez omezení daného výši poslední známé daňové povinnosti.

[22] NSS připomíná, že pokud novela právního předpisu neobsahuje relevantní přechodné ustanovení, použije se novelizované znění procesních norem nejen na řízení zahájená po vstupu novelizace v účinnost. Dodatečné daňové přiznání podané v roce 2019 by se proto podle stěžovatelky mělo řídit novelizovanou právní úpravou. Povinnost daň přiznat a zaplatit je povinností hmotněprávní, která se řídí hmotněprávními ustanoveními ve znění účinném pro příslušné zdaňovací období.

[23] NSS souhlasí se žalovaným, že odpověď na stěžovatelčinu první námitku poskytuje přímo znění přechodných ustanovení k zákonu č. 267/2014 Sb. Ta v čl. II bodu 1 výslovně stanoví, že pro daňové povinnosti za zdaňovací období přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (tj. do konce roku 2014), stejně jako práva a povinnosti s nimi související, se použije zákon o daních z příjmů ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Pro nyní řešenou věc tak platí, že pro uplatnění daňové ztráty za zdaňovací období roku 2008 se použije § 38p zákona o daních z příjmů ve znění účinném pro zdaňovací období roku 2009, tedy do 31. 12. 2010. Rozhodující je totiž zdaňovací období, k němuž se daňová povinnost váže, a to spadá do doby před rokem 2015.

[24] NSS se ztotožňuje také s argumentací městského soudu, podle něhož má § 38p odst. 1 ve znění účinném do konce roku 2010 jak procesní, tak hmotněprávní složku. Procesní složka upravuje otázku, jak má daňový subjekt v rámci širšího procesu postupovat a jakým způsobem může uplatnit svá práva. Tato složka stanoví, že daňový subjekt může příslušné položky uplatnit pouze v dodatečném daňovém přiznání (jak správně podotkl městský soud, *a contrario* nikoliv např. v průběhu daňové kontroly; viz rozsudek NSS č. j. 9 Afs 41/2013-33). Hmotněprávní složka spočívá v tom, že uplatnění položek zákonodárce omezil výslednou výši daňové povinnosti. Právě toto omezení – či spíše jeho následné zrušení v důsledku novelizace zákona o daních z příjmů – je důvodem, proč stěžovatelka usiluje o aplikaci právní úpravy v novelizovaném znění. Omezení pro rozsah uplatnění odčitatelných

pokračování

položek od základu daně nebo položek snižujících základ daně je však svou povahou hmotněprávní, neboť přímo ovlivňuje výši daňové povinnosti.

[25] Ve shodě s městským soudem i daňovými orgány lze dodat, že otázkou povahy § 38p se NSS již zabýval. Například v rozsudku č. j. 1 Afs 368/2018-58 toto ustanovení výslovně označil jako ustanovení „*stanovující hmotněprávní podmínky pro uplatnění ztráty v dodatečném daňovém přiznání*“ (bod 25). Oproti tomu stěžovatelkou zmiňovaná rozhodnutí (rozsudky NSS č. j. 7 Afs 171/2005-43, č. j. 9 Afs 41/2013-33, č. j. 1 Afs 238/2014-55) se povaze posuzovaného ustanovení výslovně nevěnují. NSS se v nich cíleně nezabýval posouzením charakteru § 38p zákona o daních z příjmů, ostatně stěžovatelka dovozuje tvrzenou procesní povahu z nepřímých indicií. NSS však posléze bez pochybností analyzované ustanovení (resp. jeho část, která je pro nyní řešenou věc relevantní) identifikoval jako hmotněprávní. S tím nelze než souhlasit, neboť, jak již bylo řečeno, jde o pravidlo regulující podmínky pro uplatnění daňové ztráty, tj. pravidla přímo ovlivňující výši daňové povinnosti.

[26] Daňové orgány i městský soud proto postupovaly správně, pokud na případ stěžovatelky aplikovaly § 38p odst. 1 zákona o daních z příjmů ve znění účinném pro zdaňovací období roku 2009. Ve prospěch tohoto závěru svědčí jak znění přechodných ustanovení k zákonu č. 267/2014 Sb., tak judikatura NSS.

Použití § 38p zákona o daních z příjmů za účinnosti daňového řádu

[27] Stěžovatelka rovněž namítá, že § 38p zákona o daních z příjmů nelze aplikovat za účinnosti daňového řádu, neboť je v rozporu s cílem správy daní – se správným stanovením daně. NSS v tomto ohledu odkazuje na již zmíněná rozhodnutí, od nichž neshledal důvod se odchýlit. Předně se jedná o rozsudek č. j. 6 Afs 147/2019-26. V něm NSS výslovně odmítl neaplikovat § 38p odst. 1 zákona o daních z příjmů proto, že v roce 2011 vstoupil v účinnost daňový řád, který se přiklonil k hledisku materiální správnosti výběru daňové povinnosti. V opačném případě by bylo nutné všechna ustanovení v neprospěch daňového subjektu (ta, jejichž užití vede ke zvýšení daňové povinnosti) v rozporu s jejich výslovným zněním neaplikovat, což je absurdní závěr. Pouze ze skutečnosti, že § 38p zákona o daních z příjmů stanoví omezující podmínky pro uplatnění daňové ztráty v dodatečném daňovém přiznání, nelze dovozovat nezákonnost, resp. neaplikovatelnost tohoto ustanovení pro rozpor se základními zásadami správy daní (rozsudek NSS č. j. 9 Afs 180/2019-49). Jak kasační soud konstatoval v posledním citovaném rozhodnutí, rozhodovací praxe NSS posuzované ustanovení běžně aplikuje. Stěžovatelčina argumentace ohledně nemožnosti jej aplikovat proto není důvodná.

[28] NSS se ztotožňuje se závěrem městského soudu, podle něhož se stěžovatelce nabízí alespoň řešení prostřednictvím institutu odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím. Jak vyplývá z kasační stížnosti, stěžovatelka nárok uplatnila a v době podání kasační stížnosti jej řešila rovněž v občanském soudním řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] NSS ze shora uvedených důvodů kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[30] Neúspěšná stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. července 2023

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu